

Kickboxaren

- funderingsfrågor och skrivövning

Ämne: Svenska, SVA, SFI

Årskurs: 7-9, Gym, Vux

Lektionstyp: reflektion och diskussion, skrivuppgift

Lektionsåtgång: 2-5

Introduktion

Titta på bokens framsida, vad får ni för tankar när ni ser omslaget? Läs baksidestexten och prata om vad ni tror att boken kommer att handla om.

Läs första kapitlet högt. Låt eleverna prata 2 och 2 om det de har hört.

Vad får man reda på om Eremias?

Vad tror ni kommer att hända nu?

Funderingsfrågor

Frågorna kan användas som en kontroll av att man har förstått det man läst. För många frågor kan störa läsningen, en del frågor passar bra ensamma som en mer fördjupande uppgift. Använd dem efter eget huvud och lust.

Nästa slag träffade huvudet (sidorna 5-8)

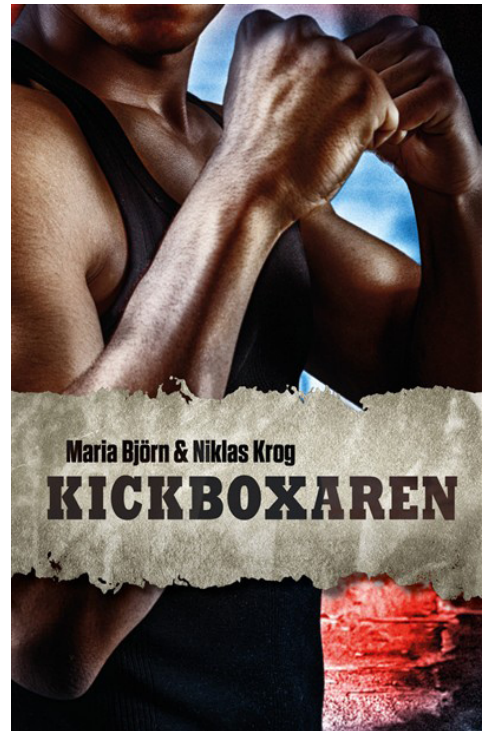
- Vad vet du om Eremias?
- Känner du någon som har blivit av med sin telefon på samma sätt?

Familjens man (sidorna 9-11)

- Hur stor är Eremias familj?
- Hur reagerar familjen?

Rädslan i ögonen (sidorna 13-17)

- Vilka är Mats och Lollo?
- Kan Eremias bli kompis med någon av dem, tror du?

Killen med tatuerade knogar (sidorna 18-22)

- Vilka möter Eremias när han letar efter Robin?

Jag dödar dig! (sidorna 23-28)

- Varför är Robin så bra på att slåss, tror du?
- Håller du med om att Robin inte kunde besegra Eremias?

Smärtan var kolsvart (sidorna 29-31)

- Vad tycker du att Eremias ska göra nu?

Det enda problemet (sidorna 32-35)

- Varför vill Eremias inte gå till polisen?

Jävla förrädare (sidorna 36-43)

- Varför vill Mats inte ha med Eremias till träningen?
- Varför är Robin på Eremias skola, tror du?

Du ser rätt jävligt ut (sidorna 44-46)

- Vad vill tjejen?

För alla som vågar (sidorna 47-49)

- Har Eremias ändrat sig? Vill han inte slå ihjäl Robin längre?

Varje slag en lärdom (sidorna 50-53)

- Vad tycker Eremias om träningen?
- Har du tränat så hårt någon gång?

Pengar – ett jävla stryppgrepp (sidorna 54-57)

- Hur är det att alltid ha för lite pengar, tror du?
- Vad skulle du ha svårt att klara dig utan?

Världen studsade till (sidorna 58-65)

- Vad behöver Eremias träna på?

En smutsig neonskylt (sidorna 66-68)

- Är Eremias bra på att förhandla? Vad är det han gör som är bra?
- Vad hade gjort honom bättre?

Den är sliten, men fungerar (sidorna 69-71)

- Hur många gånger måste Eremias jobba innan han har 1500 kronor, om han får 175 kronor varje gång?

Vilken skitmobil! (sidorna 74-78)

- Hur vet Robin att Eremias har en ny telefon?

Blodiga knogar (sidorna 79-82)

- Varför tycker Bombang synd om Robin, tror du?

Sanning eller lögn (sidorna 83-85)

- Hur kan Rickard veta att Robin har slagit Eremias igen?

Bara slå (sidorna 86-88)

- Varför är tränarna överens om att lära Eremias att slå, tror du?

Så här ser en lögnare ut (sidorna 89-90)

- Varför ljuger Eremias om den andra telefonen?

Jag är sjukt taggad (sidorna 91-93)

- Vad är det för klubb som Mats klubb ska möta?

Gubben från kampsportklubben (sidorna 94-96)

- Varför kan Eremias säga som det är till Rickard när han ljuger för mamma, tror du?

Svett och smärta (sidorna 97-104)

- Eremias har lärt sig mycket, men vad är fortfarande svårt?

Han vägrade att falla (sidorna 105-109)

- Varför blir alla arga på Mats?

Jag hälsar inte på idioter (sidorna 110-115)

- Varför är Mats så arg på Eremias, tror du?

Sedan hörde han slagen (sidorna 116-118)

- Varför försvarar sig inte Robin mot sin pappa?

Du behöver betala (sidorna 119-120)

- Hur ska Eremias få tag på mer pengar?

Han hade inget val (sidorna 121-124)

- Hur tänker Eremias få ihop pengarna?

Grabben säljer cigg (sidorna 125-127)

- Vad skulle de 25 paketen ha kostat i affären?

Är mästaren redo? (sidorna 131-134)

- Vad är det som känns bra med träningen?

De stulna cigaretterna (sidorna 135-136)

- Anar Bombang något om cigaretterna?

Ses hos polisen! (sidorna 137-141)

- Vad har Eremias förlorat?

Skrivövning

Är allt Robins fel?

Att Robin tar Eremias mobiltelefon startar en kedja av händelser.

Prata om vad som händer och om ni kan hitta tillfällena då det kunde ha gått annorlunda.

Kunde berättelsen ha fått en annan vändning?

Vad hade behövts för att den skulle det?

Det finns kanske flera möjligheter.

Låt eleverna prata kanske två och två om de möjligheter de ser.

Låt dem skriva ned sin version av berättelsen.

Det finns många som fortsätter att skriva på böcker, filmer och tv-serier som de tycker om så kallad fanfiction, som publiceras på nätet.

Nästa slag träffade huvudet

– Klockan?

Frågan kom från killen som satt på muren.

En smutsig typ med rättfärgat hår och tom blick.

Säg ut som om han inte brydde sig om någonting.

Eremias tänkte lärsas att han inte hade hört.

Men något fick honom att stranna på den regnväta asfalten.

– Vad är klockan? frågade killen med högre röst. Svara då!

En tunnelbana gnisslade förbi i den gråkalla eftermiddagen, på väg mot Hässelby gård.

Eremias ville därifrån, men han kunde lika gärna svara.

Han drog fram sin nya mobil. Klockan var ...

Ett ljud fick honom att titta upp.

Killen hade hoppat ner från muren och var på väg mot honom.

Ögonen var som två svarta hål.

– Ge mig telefonen, jävla runnis!

Killen sträckte en skitig hand mot mobilen. Eremias slog undan handen, men killen fortsatte mot honom. En axel träffade Eremias i bröstet och han kastrades baklänges. Slog hårt i asfalten med mobilen i handen.

Killen fängade in hans arm och bände loss telefonen.

– Nej! ropade Eremias och fick tag i killens ben. Den är min!

Det smällde till i ansiktet. Han såg killens knutna näve. Såg en spretig, raturerad bokstav på en knoge. Ett R.

Det smällde till igen, men han vägrade att släppa killens ben. Aldrig!
Näven drogs tillbaka och han såg ett O på nästa knoge. Sedan ett B. Sedan ett I och ett N på samma knoge. Nästa slag träffade huvudet. Det blixtrade till. Men det var bara smärta. Han släppte inte.

– Fan, ge dig! vrålade killen och sparkade.

Men Eremias höll kvar sitt grepp om benet och det gjorde inre ont. Ingenting gjorde ont.

Ett nytt slag träffade örat och det kändes som om örat sprack.

– Loss, din jävla hund!

Det lät som om rösten kom från långt avstånd. Eremias kände slagen. Igen och igen. Huvudet strudsade mot killens knä och Eremias visste inte vad som var upp eller ner. Till slut rev killen loss hans händer från sitt ben.

Eremias föll på den skrovliga asfalten. Snabba sreg försvann därifrån.

Han försökte lyfta huvudet, men det gick inte. Någonting varmt rann nerför ansiktet och det kändes som om örat slitits loss. Hela huvudet värkte. Men killen hade tagit hans nya telefon och det gjorde mest ont.

Mamma hade jobbat hårt för att ge honom telefonen och han hade inte kunnat försvara sig. Så jävla vidrigt!

Han skakade av vrede på den blöta marken. Han reste sig på vingliga ben, sportade ut blod och haltrade hemåt.

Jag ska hitta dig, din jävel, tänkte Eremias. Jag ska ha tillbaka min telefon. Jag ska hitta dig.

Plötsligt mindes han de rauerade bokstäverna på knogarna.
Killen hette Robin. Det kändes bra att ha ett namn.

Han harade den där Robin.

När han klev in i trappuppgången hemma
var nävarna hårt knurna.

Familjens man

Eremias låste upp dörren och hoppades
att ingen skulle vara hemma. Inte mamma,
inre lillebror och inte lillasyster.
Han ville smita in på sitt rum.
Stänga dörren och vara i fred.

Han visste inte hur han skulle berätta för mamma
att hans mobiltelefon hade blivit stulen.
En kille hade tagit den ifrån honom.
Slagit ner honom och tagit den.

Det svarnade för ögonen av ilska och han ville
slå ihjäl killen. Döda den där Robin.

-- Hej Eremias!

Mammans röst från köket. Det luktrade gott.

Hon hade kommit hem tidigt i dag och höll
på att laga injera. Den syrliga doften från
det nygräddade brödet spred sig i hela lägenheten.

Eremias svor tyst och blev stående i hallen.

Han måste ta tillbaka sin mobiltelefon.

Det var en skam att komma hem utan den.

En skam att han inte hade försökt ta tillbaka den.

Han var stor nu. Ingen liten skitunge.

Han gick första året på gymnasiet och hade ett stort ansvar.

Eremias var familjens man.

Pappa Kebron fanns inte längre. Han dog i kriget i Eritrea.

Det var länge sedan nu. Så länge sedan

att Eremias knappt mindes sin pappa.

Ibland försökte han tänka på hur pappa såg ut.

Men det gick inte.

Han kunde inte längre se pappa framför sig.

– Eremias? sa mamma.

Fan. Familjens man stod i hallen

med blodigt ansikte och tjuvrande öra.

– Hej, svarade han och lyckades låta stadig på rösten.

Mamma borde inte kunna höra på honom att någonting hade hänt.

Han lade handen på dörrhandtaget till sitt rum.

Men precis när han skulle smita undan

kom Binjam ut från rummet bredvid.

Lillbrorsans ögon spärrades upp av förvåning.

Plötsligt var lillsyrran Rut där också.

Hon skrek till när hon såg hans blodiga ansikte och mamma kom springande från köket.

Skit också! Han var tvungen att berätta.

– En kille slog ner mig och snodde min telefon.

Han var fortfarande så arg att han skakade.

Mamma lade en arm om honom.

– Jag köper en ny mobil, sa hon. Vi klarar det.

Eremias kände att mamma också skakade

och hans mage drog ihop sig till en hård klump.

– Jag ska slå ihjäl den jäveln!

– Nej, Eremias! sa mamma. Du får inte slåss!

Jag jobbar extra och köper en ny mobil, bara du inte slåss.

Hon fick honom med sig in i badrummet

och tvättade bort allt blod. Rengjorde såren.

Det sved ordentligt. Han fick ett plåster över såret på hakan, men han sa ingenting om tjuvandet i örat.

De flesta slagen hade träffat uppe på huvudet och gett honom bulor.

De ömmade, men syntes inte under håret.

När det var klart gick Eremias ut ur badrummet.

Binjam och Rut tittade skrämt på honom

och han avskyddade det.

Småsyskonens rädsla gjorde mer ont än hans egen smärta.

Han smällde igen sin dörr och kastade sig på sängen.

Han ville slå. Svära.

– Lovar du att inte slåss? sa mamma utanför dörren.

Han fäste blicken i taket. Såg asen som stral telefonen framför sig. Robin. Han knöt nävarna så hårt att naglarna skar in i handflatorna.

– Eremias?

Ett djupt andetag. Han räknade till tio. Andades ut.

– Ja, mamma. Jag lovar.

Han lät säker. Men nävarna ville annat.

Lite senare var mamma tillbaka utanför dörren.

– Jag försökte ringa din telefon, sa hon. Det gick inte att komma fram. Jag spärrade SIM-kortet.

Telebolaget skickar ett nytt.

Eremias svor för sig själv.

Inte ens det hade han kommit ihåg.

– Tack, sa han. Tack för hjälpen, mamma.

Men han hade ingen telefon till det nya SIM-kortet.

Rädslan i ögonen

Eremias tittade på sig själv i badrummets spegel.

Han såg trött och rädd ut. Han tyckte inte om det.

Tyckte inte om att visa sin rädsla för de andra i familjen. Han måste vara stark.

Plåstret på hakan hade ramlat av.

En sårskorpa täckte såret.

Huden under var röd och svullen.

Han satte på ett nytt plåstret.

Rädslan i ögonen kunde han inte göra någonting åt.

Han skulle till skolan nu. Alla skulle se. Fan!

Och örat tjojt fortfarande.

Han hörde inte lika bra på den sidan.

– Frukosten är klar, Eremias!

Mammans röst trängde in i badrummet.

Han ville ryta åt henne att lämna honom i fred.

I stället försökte han le mot spegeln.

Det blev bara en arg grimas.

Men ilska kändes bättre än oro.

*

Eremias stannade utanför klassrummet.

Det var första lektionen på morgonen och läraren hade inte kommit än.

De andra i klassen tittade på plåstrer på hans haka.

Men de kände inte varandra än, så han hoppades slippa frågor.

– Oj, vad har hänt?

Röstern tillhörde en blond tjej som hette Lollo.

Lollo och hennes kompisar verkade ha koll på alla som hände på skolan. Henne kunde han inte berätta för.

En lång sportkille som hette Mars ställde sig tätt intill Lollo. Mars hade en hel burk med frisyrgelé i håret och log brett.

– Nån som gert dig spö? frågade Mars.

– Ja, sa Eremias och lyckades le. Lillsyrran.

Lika jobbigt varje gång.

Killarna i närheten skrattade,

Gunnar, Pekka och ett par till av Mars kompisar.

Men Eremias skrattade inte. Det var det sista han ville göra. Han ville hitra den där Robin och ta tillbaka sin telefon. Nu. På en gång.

Lollo tittade på honom och hon måste ha sett hans spända käkar. Hon måste ha fattat att han hade fått ordentligt med spö.

Det skulle hon säkert fnissa åt med sina kompisar.

Eremias önskade att han inte hade gått till skolan.

Han ville inte vara där. Allt höll på att bli fel.

– Ledsen att jag är sen! sa läraren. Skynda er in!

Vi har mycket att hinna med i dag.

Eremias följde med de andra in i klassrummet.

Han såg inte på Lollo. Men hon såg på honom, när han gick och satte sig i sin bänk.

*

Eremias hörde något vid sidan om sig.

Det lät som en röst. En fråga.

Han upptäckte att Mats pratade med honom.

– Döv, eller?

Han svarade inte. Örat susade så mycket

att han knappt hörde frågan.

Mats pekade ner i sin matrebok.

– Vilken formel ska jag använda här?

Sånt har väl du koll på?

Eremias förstod inte varför han skulle hjälpa till.

Mars var en jobbig sportkille som trodde att han var rolig.
Skämtade så att andra mådde dåligt.
Dessutom var det en lätt matcuppgift.
Mars borde klara den själv.

Eremias pekade.

– Den formeln. Kom ihåg parenteserna.

Pucko.

Han fortsatte att räkna. Matte var enkelt.

Det mesta i skolan var enkelt.

Eremias hade alltid haft lätt för sig.

Något petade till honom på armen.

Det var Mars penna.

– Du är ju verkligen döv, sa Mars och flinade.

Slog lillsytran så hårt?

Eller har hon bara rätt snärt i handleden?

Eremias förde inte en min.

– Vad vill du?

– Ingenting, sa Mars och fortsatte räkna,
fortfarande flinande.

Eremias rynkade pannan. Mars lyfte blicken
från matteboken och såg Eremias i ögonen,
samtidigt som hans mun formade ordet DÖV.

Mars flinade igen och plötsligt susade det till
i Eremias skalle.
Jävla Mars!

*

Eremias gick till cafeteria.

Det var förmiddagsrast och han var hungrig.

Sugen på macka och chokladboll. Cola.

En bit därifrån stod Mars tillsammans med Lollo
och några andra tjejer. Eremias såg att Mars
stod väldigt nära Lollo, som om de hörde ihop.
Mars babblade och flinade hela tiden.

Eremias kryssade fram mellan stolarna
mot serveringsdisken. Grävde i fickan efter pengar.

Plötsligt hördes skratt från tjejgänget.

Alla blickar vändes mot Eremias.

Han stannade tvärt. Mörte Lollös blick.

Hon visste att han hade fått spö.

Eremias kinder hettade. Han ville bort.

Bort från blickar och skratt.

Bort från det hänfulla bakom honom.

Bort från Mars och Lollo.

Killen med tatuerade knogar

Eremias blev av tunnelbanan. Samma station och samma tid som ett dygn tidigare.

Men allt hade förändrats. Lugnet var borta.

Han ville hitra den där Robin med tatuerade knogar. Spöa aset. Slå ner puckots tänder i halsen på honom.

Så långt ner att det blev enklast att skita ut dem.

I går hade han blivit överraskad av Robins attack.

Den här gången skulle han överraska Robin.

Allt skulle bli annorlunda.

Det måste bli annorlunda.

Eremias mamma skulle inte behöva lägga ut pengar på en ny mobil. Robin var ingenting.

Robin kunde man sopsortera som white trash – vitt skräp. Vitt skit.

Eremias log.

Han hade lovat mamma att inte hämnas.

Men om Robin slog honom måste han ju få försvara sig.

Det gällde bara att hitra Robin.

18

Och när killen började svinga skulle Eremias döda honom. Lärt.

Eremias gick mot muren där Robin hade surtit. Hjärtat bulade.

Men muren var tom. Han stannade.

Nävarna var knurra och käkarna sammanbitna.

Regnmoln gled över himlen och den kyliga luften kröp in under jackan.

På en parkbänk en bit därifrån satt en man och stirrade på honom. Skarpt ansikte och långt, mörkt hår. Hård blick. Eremias vände sig bort.

Mannen hängde med alkisarna i området.

Han var våldsam och hade blivit hämtad av polisen flera gånger. En obehaglig jävel.

Eremias såg sig omkring.

Ingen Robin. Han tog några bestämda steg bort från vägen. In mellan höga hyreshus, där varje port var lika grå.

På en lekplats kastade några småkillar sand på varandra.

Deras slitna overaller var leriga och vantarna smutsiga av sand.

Eremias stannade bredvid sandlådan.

– Känner ni någon som heter Robin?

Småkillarna slutade kasta sand och tittade på Eremias.

19

En av dem strök bort en grusig snorstäng från näsan.

– Jag gör det.

– Jag med, sa en av de andra ungarna snabbt.

– Jag med!

Eremias ville jubla. Alla kände till den där Robin.

– Var bor han?

– Robin tog min spade i går! Jag vill ha tillbaka den!

Eremias rynkade pannan.

Varför skulle Robin ta lillkillens spade?

– Robin har tagit min mobiltelefon, sa Eremias.

– Robin? sa killen och kliade sig på näsan.

Varför gjorde Robin det?

– Vilken Robin pratar ni om? frågade Eremias.

– Robin på dagis. Ingen gillar honom. Han bor där bortta!

De små armar pekade mot en port en bit därifrån.

Eremias skakade på huvudet.

– Det var inte han som tog min telefon.

Jag letar efter en kille i min ålder.

Han har tatueringar Robin på sina knogar.

Småkillarna tittade på varandra

och Eremias förstod att de kände till Robin.

Men ingen sa något.

– Var hittar jag honom? frågade Eremias.

Småkillarna sa fortfarande ingenting. Han blev närmare.

– Jag ser att ni vet. Berätta. Jag kommer inte att ...

– Vem är du?

Rösten kom bakifrån.

– Vad gör du på vår gård?

Eremias vände sig om och fick syn på en tjej som kunde vara lika gammal som han själv.

Ljusbrunt ansikte, fräknar på näsan och mörkbruna ögon.

En svart fläta strack ut under en röd mössa.

– Skrämmar du småkillarna? frågade hon.

Han insåg att det var precis vad han hade gjort.

Käkarna malde.

– Nej, då, sa Eremias. Inte alls.

– Vad vill du då?

Det lät som om hon ägde gården.

Det strörde honom.

Eremias ville säga åt henne
att hon inte hade med det att göra.
Men hon kunde kanske hjälpa honom.

– Jag letar efter en kille som heter Robin, sa Eremias.
En kille med tatuerade knogar.
Han bor här någonstans.

En chansning.

– Och? sa tjejen och såg honom rakt i ögonen.

Eremias drog ett djupt andetag.
– Han har snort min telefon.

Hon fortsatte att se på honom.
Som om hon letade efter något i hans ögon.
Som om hon försökte föreställa sig hans möte med Robin.

– Du är inte den ende, sa hon till sist.
Han bor i nummer 23. Uppgång C.
Några gårdar ditåt.

Hon visade med en nickning.